Γράφει ο **Ειρηναίος Μαράκης**

Το Brexit αποτελεί μια πραγματικότητα πλέον. Και μια νίκη της εργατικής τάξης, έστω και ηθική, απέναντι στο έκτρωμα της ΕΕ και του Ευρώ. Καιρό μετά τα δημοψηφίσματα για το Ευρωσύνταγμα (Ιρλανδία, Γαλλία, Ολλανδία, Δανία) αλλά κι ένα χρόνο μέρα το ΟΧΙ στο ελληνικό δημοψήφισμα, γίνεται φανερό για άλλη μια φορά η αντίθεση πλήθους της πανευρωπαϊκής εργατικής τάξης απέναντι στο κίβδηλο οικοδόμημα της ΕΕ του ρατσισμού και των πολέμων. Καλά θα κάνουν μάλιστα, όσοι έσπευσαν να χαρίσουν τη νίκη του Brexit στον Φάρατζ και την ακροδεξιά να αναθεωρήσουν και να εμπιστευτούν επιτέλους την κρίση των λαών και την ικανότητα τους να αντιλαμβάνονται το συμφέρον τους και να ξεπερνούν κάθε είδους εκβιασμό.

Σίγουρα, με το Brexit δεν έχει τελειώσει τίποτα, όπως θα συνέβαινε και με το Bremain. Η ΕΕ δεν θα διαλυθεί αυτόματα, ούτε γνωρίζουμε πως θα αντιμετωπιστεί το ζήτημα της Εξόδου στη χώρα. Όμως το πολιτικό σύστημα στην Αγγλία δείχνει τα όρια του, ο πρωθυπουργός Κάμερον οδηγείται σε παραίτηση. Οι Συντηρητικοί έχουν υποστεί ίσως την μεγαλύτερη πολιτική ήττα της ιστορίας τους ενώ η ηγεσία του Εργατικού Κόμματος που στήριξε το Bremain έρχεται σε σύγκρουση με τη βάση του που υποστήριξε την Έξοδο από την ΕΕ. Ποιος μίλησε για πολιτική σταθερότητα; Και ποιος τη χρειάζεται όταν είναι για να αναπαράγει την καπιταλιστική καταπίεση; Αν δούμε τις αντίστοιχες εξελίξεις στη Γαλλία με την οργή των εργαζομένων ή με τη συνεχιζόμενη πολιτική κρίση στην Ισπανία (ας μη μιλήσουμε για τα δικά μας) θα δούμε πρωτοφανείς εικόνες όπου εκφράζεται με σκληρό τρόπο ότι οι «από πάνω» δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως πριν και που οι «από κάτω» δεν θέλουν να κυβερνηθούν όπως πριν.

Το ζήτημα βέβαια είναι η συνέχεια. Να μην χαρίσουμε την περήφανη νίκη του Brexit στην ακροδεξιά που ανδρώνεται εκεί που η Αριστερά της αφήνει ελεύθερο έδαφος, να μην μείνει ατιμώρητη η φασιστική δολοφονία της βουλευτίνας των Εργατικών Τζο Κοξ και γενικότερα

να αντιμετωπίσουμε τη φασιστική απειλή, να μην μείνουμε σε μια επιφανειακή ανάγνωση των πραγμάτων. Τα Brexit και Bremain δεν ήταν οι δύο πλευρές του ιδίου νομίσματος των καπιταλιστικών συμφερόντων, αντίθετα και είναι τυφλός όποιος δεν το αντιλαμβάνεται, όλοι η έστω οι περισσότεροι των ισχυρών στήριξαν την Παραμονή από τον Ολάντ μέχρι τον Πούτιν και από τα διευθυντήρια της ΕΕ μέχρι τους επιχειρηματικούς κύκλους του Σίτυ, μαζί με τα επίσημα ΜΜΕ εντός κι εκτός της Αγγλίας και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Γιατί άραγε; Μήπως επειδή είναι πολύ αντιρατσιστές και φιλάνθρωποι η μήπως επειδή γνωρίζουν πως η Έξοδος μπορεί να λειτουργήσει καταλυτικά ως ντόμινο προς άλλες εξελίξεις; Ας σκεφτούμε μάλιστα, όσοι υποστηρίξαμε την Έξοδο η και όχι, πόσο προωθούν τον ρατσισμό και την ξενοφοβία όσοι στήριξαν την Παραμονή (όχι ο λαός αλλά οι πολιτικές και οικονομικές ηγεσίες) και πόσο ευθύνονται για την κατάσταση στη Μέση Ανατολή κι ύστερα ας βγάλουμε συμπεράσματα. Έτσι κι αλλιώς μοιάζει παράλογο, και είναι, να υποστηρίζεις ότι το Brexit ενισχύει ένα ρατσιστικό κύμα την ίδια ώρα που οι θιασώτες του Bremain υποστηρίζουν και ενισχύουν μια με αυστηρότερα πλαίσια Ευρώπη-Φρούριο. Αλλά εδώ είναι που η Αριστερά, σοβαρά διασπασμένη στο ζήτημα του Brexit εντός κι εκτός Αγγλίας ή μάλλον ένα μεγάλο τμήμα της – γιατί υπήρξαν και οι σύντροφοι του SWP μαζί με χιλιάδες ακτιβιστές και εργαζόμενους που πάλεψαν για ένα αντικαπιταλιστικό, αντιρατσιστικό και σοσιαλιστικό Brexit αντί να καλλιεργούν αυταπάτες και να διασπούν το αναγκαίο αντιΕΕ μέτωπο – χρειάζεται να ξεκαθαρίσει τη στάση της και να παλέψει για μια αριστερή, αντικαπιταλιστική έξοδο από την ΕΕ και το Ευρώ, για μια κοινή αριστερή εργατική σύγκρουση με τους τραπεζίτες και τις μεγάλες επιχειρήσεις. Αυτή είναι μια πολύ εφικτή πραγματικότητα. Να προχωρήσουμε δηλαδή σ’ ένα Lexit (Left exit) στην Αγγλία και παντού, χωρίς ναι μεν αλλά και παραλογές υποχωρήσεις.

Ως τότε μένουμε συντονισμένοι στις οθόνες μας περιμένοντας τα αποτελέσματα των ισπανικών εκλογών που θα επιβεβαιώσουν και την άνοδο της Αριστεράς πανευρωπαϊκά και την αντιΕΕ δυναμική σε μια από τις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης αλλά κι οργανώνουμε κάθε μικρή ή μεγάλη απεργιακή και αντιφασιστική μάχη. Εκτός αν θέλουμε να επαναληφθεί ξανά το θρίλερ της Αυστρίας, με την ακροδεξιά που διεκδίκησε στα ίσια την κυβερνητική εξαίσια… Κι αυτό το τελευταίο είναι μια προειδοποίηση για όλους μας.